

Тоне Шкрјанец

НЕ ЗНАМ НЕ ЗНАМ

Stay together. Learn the flowers. Go light.
Gary Snyder

с малим пишем из чисте радости и лењости.
читам књигу песама,
некакав приручник о једрењу,
конопцима и старинским вештинама.
због тога сам нешто бољи. можда,
не знам, у сваком случају боље дишем,
лакше возим бицикл по узбрдици јутра.
сећам се времена кад смо смреке
најпре спомињали у вези с виткошћу и лепотом,
и у том контексту не треба заборавити
величанствене лађе с којих се у море
спуштају дебели, маховином обрасли конопци
на којима расту породице шкољки, а око њих
веће и мање рибе и мноштво
изузетно малих ствари – убеђујем себе
да је то планктон а не распало смеће – и све заједно
изгледа као васиона, док тако седим на ивици мола,
клатим ногама и између колена посматрам
тај мали космос, прекривен одблеском неба.
плес се као увек растегне у карневал и
ноћу, када музика утихне,
упале се светла, светла се упале
и замандале се врата. дође време
ткања бескрајних прагова, брбољења

о нестварно лепим чаробницама, размишљања о томе како прво даш да те заведу, а онда те дом намами. пуно мора је на све стране и птица. никаква једра на видику. само остаци источњачке кухиње, егзотично мрдање боковима, лаве речи, и хрпица заселе панакоте. постаните лагани, будите светлост. размишљам, а свеједно не знам.

СВИ СМО У ИСТОМ ВОЗУ

знате ли уопште да представите себи како живот може бити чаробан. не брините, нећете разумети, то су озбиљне космичке сфере. све те жеље, дарови и замишљено чешкање по глави. сви желимо само добру масажу још понеки оргазам и добро спавање. тако мало и тако једноставно. још никада у животу нисам се осетио тако вољеним. говорим о кратком тренутку. знам, растанак нема никакве везе са слабошћу коју понекад осетим и слабост није нужно слабост него природна реакција на спољне импулсе и помањкање простора слободе. прекрасна врана чучи на прозорском испусту велика црна пухаста нејасноћа. па како да се не заљубим у ту њену боју за коју не налазим име. после освежавајућег трчања кроз шуму пожелиш да поздравим твоје поносне пријатељице. која ми је дража? тешко је рећи, не видим их оштро, али свакако обе. опростимо се с прошлошћу. ако се још једном појави, одмах ћу пасти још дубље. моје вече почиње, инсистирам да останеш и да заједно погледамо закључак овог лепог дана који тера у плач наше непријатеље. пустимо безначајности. шта да кажемо за данашњи улов? не, нас двоје нисмо ловци и с нама је све у реду. трагачи смо

и свако наше трагање има неочекиван крај.
то ми се свиђа, то ми даје наду.

ARS LONGA VITA BREVIS: ЗАЛИВИ, ЗАЛИВИ

две дебеле младе црнкиње нешто се врпоље срчу нешто
грицкају чипс трабуњају мешају ваздух бесрамно проваљују у мисли
пуно меденог мяса јако пуно дрхтурења и сећања на пудинг
и Моника љута на мене и на воз којег нема па нема
само нешто пишти и шкрипи у том бесконачном
и смрдљивом тунелу и на цео свет који нешто изиграва и лаже
и коначно смо видели пацова можда два
завидно огромни такви као што је све
големо огромно у тој земљи резанаца солитера
хране у пластичним посудама и огромних задњица
и вечна туга сакривена иза привидне љубазности
глумљеним осмесима па поново пронађена деца
потом кад нису више деца и неке су невероватне
и киша случајно пријатна са својим шумећим говором
пуно пуно превише свега и још нешто красних тела
љушти се из масе електрично еластичних
екстатично статичних или само тек тако видим
и једна туга ме напада једна љубав
једна ствар неизрецива рецимо страшно храбра песма
скоро херојска док дрхтим на углу улице али не од мраза
бесконачно је свега и све и ох и свеједно некако сам
иако тамо поред и близу реке која изгледа као залив
па још неки други залив пун воде и све могуће старудије
све остало чини се недостижним све што је важно
ципеле нису цео свет па иако неко време држе воду
калорифер бруји ствара шупљу и тобожњу топлину
и онда тамо једна велика радост једна дивовска мандала
која се полако и домишљено одњише низ улицу
и нестане за углом
та ко би знао
о чему говорим.

СТРАХ ОД ПАДА

врло радо спавам. добро ми иде.
скоро никада не сањам. из детињства
се сећам падања у бесконачност.
негде сам читао да нам је то остало
од мајмуна, параноја од пада с високог
дрвета кроз бесконачност одмичућих грана
на тврдо тло. страх од пада на чврсто тло.
понекад се пробудим с читавом песмом у глави,
а трен затим сећам се још само како је била
фантастична и можда понеког стиха, почетка
који ту идеју никако не подупире. задњи пут су рецимо
остали само још кромпир, пилићи и смрт. никакве
мистике, трип-психоделије, ништа путено.
па иако према пилићима немам прави однос, а смрти се
радије не дотичем. понекад ми остану
само још осећаји.

ТОНЕ ШКРЈАНЕЦ (Љубљана, 1953), песник и преводилац. У Љубљани је завршио студије социологије. Након кратке каријере у образовању, готово десет година радио је као новинар. У периоду 1994–2013. организовао је и водио љубљански песнички фестивал *Трновски шерцети*.

Објавио је десет књига поезије, прву *Blues zamaha/Блуз замаха* (1997), најновију *Dihaj/Диши* (2017). У иностранству је објављено седам књига његове поезије (Пољска, Бугарска, Француска, САД, Хрватска). Заступљен је у бројним домаћим и страним песничким антологијама. Издао је плочу поезије с музиком *Хваћање ријма* и сарађивао на два компилацијска албума поезије и музике (*Košček hrupa in ščeres soli/Мало хлеба и шпирец соли*, *Beseda z glasom in zvokom/Реч са гласом и звуком*). Преводи с енглеског, српског и хрватског.

Са словеначког превео и белешку о аутору сачинио ГОРАН ЈАНКОВИЋ